

AGATHA CHRISTIE

Φόνος στον αριθμό 14
και άλλες ιστορίες

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Φόνος στον αριθμό 14 και άλλες ιστορίες**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Murder in the Mews

Από τις Εκδόσεις HarperCollinsPublishers, Λονδίνο 2016

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Agatha Christie

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Θεοδώρα Δαρβίρη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Agatha Christie Limited, 1937. All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, POIROT, the Agatha Christie Signature and the AC Monogram Logo are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.

All rights reserved.

© Εξωφύλλου: HarperCollinsPublishers Ltd.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λυχναρί, με τον τίτλο «Φονικό στη Ρόδο»

Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Δεκέμβριος 2022

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4630-1

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4631-8

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoïou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

AGATHA CHRISTIE

Φόνος στον αριθμό 14
και άλλες ιστορίες

Μετάφραση: Θεοδώρα Δαρβίρη

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς	Το μυστήριο του Λίστερντεϊλ	Ο Πάρκερ Πάιν ερευνά
Πέντε μικρά γουρουνάκια	Σιωπηλός μάρτυρας	Θάνατος στα σύννεφα
Φόνοι με αλφαριθμητική σειρά	Έγκλημα στον Νείλο	Νέμεση
Έγκλημα στο Οριάν Εξπρές	Έγκλημα κάτω από τον ήλιο	Οι τελευταίες υποθέσεις της Μις Μαργλ
Ο Πουαρό ερευνά	Μυστήριο στην Καραϊβική	Έγκλήματα στην καρδιά του χειμώνα
Φόνος στο πρεσβυτήριο	Η ξεχασμένη δολοφονία	Έγκλήματα στην καρδιά του καλοκαιριού
Το πτώμα στη βιβλιοθήκη	Ο φόνος είναι εύκολος	Έλα, πες μου πώς ζεις
Και δεν έμεινε κανένας	Η εξαφάνιση της γηραιάς κυρίας	Μετά την κηδεία
Δέκα ύποπτοι για φόνο	Ο Ωχρός Ίππος	Ραντεβού με τον θάνατο
Μια αυτοβιογραφία	Το μυστήριο του Σίταφορντ	Καφές σκέτος
Έγκλημα στο γκολφ	Ο θάνατος του λόρδου Έτζουερ	Θλιμμένο κυπαρίσσι
Η δολοφονία του Ρότζερ Ακροϊντ	Με ανοικτά χαρτιά	Άγνωστος προορισμός
Οι Μεγάλοι Τέσσερις	Η περιπέτεια της χριστουγεννιάτικης πουτίγκας	Μικρές ιστορίες μυστηρίου
Θανάσιμος κίνδυνος	Το τρένο των 16.50	Αφρώδες κυάνιο
Οι πρώτες υποθέσεις του Πουαρό	Τα δεκατρία προβλήματα	Ο ιστός της αράχνης
Η φαρμακερή πένα	Συνέταιροι στο έγκλημα	Πάρτι για δολοφόνους
Πρόσκληση σε φόνο	Ατέλειωτη νύχτα	Ραντεβού στη Βαγδάτη
Ο μυστικός αντίπαλος	Επιβάτης για Φρανκφούρτη	Το Χόλοου
Η δοκιμασία της αθωότητας	Ο άντρας με το καφέ κοστούμι	Φόνος στον αριθμό 14 και άλλες ιστορίες
Το μυστικό του Τσίμνεϊς	Προς το μηδέν	Όσο διαρκεί το φως και άλλες ιστορίες
Φόνος στη Μεσοποταμία	Γάτα ανάμεσα σε περιστέρια	Ο Σκυλί του θανάτου και άλλες ιστορίες
Το μυστήριο του Μπλε Τρένου	Ο γρίφος του παπουτσιού με την αγκράφα	Ο απροσδόκητος επισκέπτης
Τα Χριστούγεννα του Ηρακλή Πουαρό	Στην πλημμυρίδα της ζωής	Μάρτυρας κατηγορίας και άλλες ιστορίες
Τραγωδία σε τρεις πράξεις	Τα ρολόγια	Αστέρι πάνω από τη Βηθλεέμ
Οι άθλοι του Ηρακλή	Ξενοδοχείο Μπέρτραμ	Το τρίτο κορίτσι
Σίκαλη στην τσέπη	Το τέχνασμα με τον καθρέφτη	
Ο καθρέφτης ράγισε	Η Πύλη του Πεπρωμένου	
Ν ή Μ;	Ο θάνατος έβαλε τελεία	
Το μυστήριο των εφτά ρολογίων	Ο μυστηριώδης κύριος Κουίν	
Γιατί δε φώναξαν την Έβανς;		

Στην παλιά μου φίλη
Σίμπιλ Χίλι
με αγάπη

Περιεχόμενα

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση.....	11
Φόνος στον αριθμό 14	13
Η απίστευτη ληστεία	87
Ο καθρέφτης του νεκρού	153
Τρίγωνο στη Ρόδο	253

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση

Η συλλογή μικρών ιστοριών της Άγκαθα Κρίστι Φόνος στον αριθμό 14 και άλλες ιστορίες εκδόθηκε πρώτη φορά τον Μάρτιο του 1937. Η πρώτη ιστορία του βιβλίου, με τον ομώνυμο τίτλο, πρωτοδημοσιεύτηκε στο περιοδικό Woman's Journal τον Δεκέμβριο του 1936 και είχε μεγάλη απήχηση στον αναγνωστικό κοινό, με αποτέλεσμα να αποτελέσει αργότερα μέρος της πολύ ενδιαφέρουσας αυτής συλλογής.

Μάλιστα, διασκευάστηκε για την τηλεόραση το 1989, για τη σειρά Agatha Christie's Poirot, με τον Ντίβιντ Σουσέ στον ρόλο του δαιμόνιου ντετέκτιβ. Στη διασκευή, εκτός από τον Πουαρό και τον Τζαπ, χρησιμοποιήθηκαν και οι χαρακτήρες του Χέιστινγκς και της δεσποινίδος Λέμον, γνωστοί στο αναγνωστικό κοινό από άλλα έργα της Κρίστι με πρωταγωνιστή τον Ηρακλή Πουαρό.

Και στις τέσσερις ιστορίες του βιβλίου πρωταγωνιστής είναι ο Ηρακλής Πουαρό. Με την αλάνθαστη μέθοδό του και θέτοντας τα μικρά, φαιά κύτταρα του εγκεφάλου του σε εγρήγορση, καταφέρνει πάντα να δίνει τη λύση στο μυστήριο, ακόμη και αν αυτό φαίνεται αδύνατο να λυθεί.

ΦΟΝΟΣ ΣΤΟΝ ΑΡΙΘΜΟ 14

Μια δεκάρα για τον φτωχό, κύριε;»
Ένα μικρό αγόρι με βρόμικο πρόσωπο χαμογέλασε με δουλοπρέπεια.

«Σε καμία περίπτωση!» απάντησε ο Τζαπ. «Και κοίτα να δεις, παιδί μου...»

Ακολούθησε ένα σύντομο κήρυγμα.

Το απογοητευμένο αλητάκι το έβαλε στα πόδια, σχολιάζοντας στα γρήγορα στους νεαρούς φίλους του:

«Που να πάρει, μου έτυχε καλοντυμένος αστυνομικός!»

Η συμμορία έγινε καπνός, ενώ τραγουδούσε:

Remember, remember

The fifth of November

Gunpowder treason and plot.

We see no reason

Why gunpowder treason

*Should ever be forgot.**

* Δημοφιλείς στίχοι που τραγουδιούνται τη Νύχτα του Γκάι Φοκς στο Ηνωμένο Βασίλειο (5 Νοεμβρίου), σε ανάμνηση της Συνωμοσίας της Πυρίτιδας (η οποία οργανώθηκε το 1605 από ομάδα καθολικών με σκοπό τη δολοφονία του βασιλιά Ιάκωβου Α΄ της Αγγλίας, με διασημότερο συνωμότη τον Άγγλο στρατιώτη Γκάι Φοκς). (Σ.τ.Μ.)

Με τον επικεφαλής επιθεωρητή ήταν και ένας μικρόσωμος ηλικιωμένος άντρας με ωοειδές κεφάλι και μεγάλο, στρατιωτικού τύπου μουστάκι, ο οποίος κρυφογελούσε.

«Très bien, Τζαπ», παρατήρησε. «Εύγε για το κήρυγμά σου! Σε συγχαίρω!»

«Βρήκαμε τώρα ευκαιρία για ζητιανιά... γιατί αυτό συμβαίνει τη Νύχτα του Γκάι Φοκς!» σχολίασε ο Τζαπ.

«Ενδιαφέρουσα υστεροφημία», είπε συλλογισμένος ο Ηρακλής Πουαρό. «Τα πυροτεχνήματα ανεβαίνουν στον ουρανό, σκάνε, ενώ ο άντρας που μνημονεύουν και η πράξη του έχουν ήδη περάσει στη λήθη».

Ο αστυνομικός της Σκότλαντ Γαρντ συμφώνησε.

«Μη νομίζεις, τα περισσότερα από αυτά τα παιδιά ιδέα δεν έχουν ποιος είναι ο Γκάι Φοκς».

«Και σε λίγο καιρό, αναμφίβολα, θα βρεθούν σε σύγχυση: Αποτελεί τιμή ή περιφρόνηση η εκτόξευση πυροτεχνημάτων την 5η Νοεμβρίου; Η ανατίναξη του αγγλικού Κοινοβουλίου ήταν αμαρτία ή ευγενής πράξη;»

Ο Τζαπ χαχάνισε.

«Ορισμένοι σίγουρα θα υποστήριζαν το δεύτερο».

Οι δύο άντρες άφησαν πίσω τους την κεντρική οδό και έστριψαν σε μια σχετικά ήσυχη γειτονιά με αρχοντικά. Είχαν δειπνήσει παρέα και τώρα έκοβαν δρόμο με προορισμό το διαμέρισμα του Ηρακλή Πουαρό. Όπως περπατούσαν, μπορούσαν ακόμη να ακούσουν τον ήχο των βεγγαλικών, ενώ πότε πότε μια χρυσή βροχή καταύγαζε τον ουρανό.

«Ωραία νύχτα για φόνο», σχολίασε ο Τζαπ με επαγγελματικό ενδιαφέρον. «Ούτε που θα ακουγόταν, ας πούμε, ένας πυροβολισμός μια νύχτα σαν την αποψινή».

«Πάντα έβρισκα περίεργο που οι εγκληματίες δεν εκμεταλλεύονταν μια τέτοια ευκαιρία», είπε ο Ηρακλής Πουαρό.

«Ξέρεις, Πουαρό, είναι φορές που σχεδόν εύχομαι να διέπραττες εσύ φόνο».

«Mon cher!»

«Ναι, θα ήθελα να δω πώς θα τον έστηνες».

«Αγαπητέ μου Τζαπ, αν εγώ διέπραττα φόνο, δε θα υπήρχε περίπτωση να δεις... πώς θα τον έστηνα! Το πιθανότερο είναι ότι δε θα καταλάβαινες καν πως είχε γίνει φόνος».

Ο Τζαπ γέλασε καλοπροαίρετα και φιλικά.

«Τι ξιπασμένος διαβολάκος που είσαι, όμως...» είπε με επιείκεια.

Στις εντεκάμισι το επόμενο πρωί χτύπησε το τηλέφωνο του Ηρακλή Πουαρό.

«Παρακαλώ; Παρακαλώ;»

«Πουαρό, εσύ είσαι;»

«Oui, c'est moi».*

«Τζαπ εδώ. Θυμάσαι που επιστρέψαμε χθες βράδυ από την Μπάρντσλι Γκάρντενς Μιουζ;»

«Ναι».

«Και συζητούσαμε για το πόσο εύκολο θα ήταν να πυροβολήσει κάποιος με όλη αυτή τη φασαρία με τα πυροτεχνήματα και τα βεγγαλικά;»

«Βεβαίως».

«Ε, λοιπόν, είχαμε αυτοκτονία σε σπίτι εκεί, στον αριθμό 14. Μια νεαρή χήρα... η κυρία Άλεν. Τώρα εκεί πηγαίνω. Θες να έρθεις;»

«Συγγνώμη που ρωτώ, αγαπητέ μου φίλε, αλλά πώς γίνεται κάποιος με το δικό σου υψηλό αξίωμα να ασχολείται με μια υπόθεση αυτοκτονίας;»

«Είσαι πολύ έξυπνος. Όχι, δεν ασχολούμαι. Απλώς ο ιατροδικαστής μας θεωρεί πως κάτι παράξενο έχει συμβεί. Θα έρθεις; Έχω την αίσθηση πως η παρουσία σου είναι απαραίτητη».

«Εννοείται πως θα έρθω. Στον αριθμό 14, είπες;»

«Ακριβώς».

* Ναι, εγώ είμαι. (Σ.τ.Μ.)

Ο Πουαρό έφτασε στον αριθμό 14 της Μπάρντσαλι Γκάρντενς Μιουζ σχεδόν ταυτόχρονα με ένα αυτοκίνητο στο οποίο επέβαιναν ο Τζαπ και άλλοι τρεις άντρες.

Ο αριθμός 14 ξεχώριζε γιατί είχε γίνει, προφανώς, το κέντρο του ενδιαφέροντος. Ένα μεγάλο πλήθος, αποτελούμενο από σοφέρ, τις συζύγους τους, αγόρια για θελήματα, αργόσχολους, καλοντυμένους περαστικούς και αναρίθμητα παιδιά, είχε συγκεντρωθεί μπροστά από τον αριθμό 14 και κοιτούσε συνεπαρμένο, με στόματα ανοιχτά.

Ένας ένστολος αστυφύλακας στεκόταν στο κατώφλι και έκανε ό,τι μπορούσε για να απομακρύνει τους περίεργους. Νεαροί με φωτογραφικές μηχανές βρίσκονταν σε ετοιμότητα και όρμησαν πάνω στον Τζαπ, μόλις κατέβηκε από το αυτοκίνητο.

«Δεν έχω τίποτα για την ώρα», τους είπε ο Τζαπ και τους παραμέρισε. Ένευσε στον Πουαρό. «Ηρθες, λοιπόν. Πάμε μέσα!»

Μπήκαν στο σπίτι με βήμα γοργό, η πόρτα έκλεισε πίσω τους και βρέθηκαν στριμωγμένοι στη βάση μιας σκάλας που έμοιαζε όπως οι φορητές.

Ένας άντρας πρόβαλε στο κεφαλόσκαλο, αναγνώρισε τον Τζαπ και φώναξε:

«Εδώ πάνω, κύριε!»

Ο Τζαπ και ο Πουαρό ανέβηκαν τις σκάλες.

Όταν έφτασαν, ο άντρας άνοιξε μια πόρτα στα αριστερά και βρέθηκαν σε μια μικρή κρεβατοκάμαρα.

«Σκέφτηκα ότι θα θέλατε να σας συνοψίσω τα βασικά σημεία της υπόθεσης, κύριε».

«Και πολύ σωστά σκέφτηκες, Τζέιμσον», είπε ο Τζαπ. «Τι συνέβη, λοιπόν;»

Ο Βοηθός επιθεωρητής Τζέιμσον άρχισε να εξηγεί.

«Η εκλιπούσα είναι η κυρία Άλεν, κύριε. Ζούσε εδώ με μια φίλη... κάποια δεσποινίδα Πλέντερλιθ. Η δεσποινίς Πλέντερλιθ έλειπε στην επαρχία και επέστρεψε σήμερα το πρωί. Μπήκε με το κλειδί της, αλλά απόρησε που δεν ήταν κανείς στο σπίτι. Συνήθως στις

εννέα έρχεται μια γυναίκα και συγυρίζει. Πρώτα ανέβηκε στο δωμάτιό της... αυτό το δωμάτιο, δηλαδή... και ύστερα διέσχισε το πλατύσκαλο για να πάει στο δωμάτιο της φίλης της. Η πόρτα ήταν κλειδωμένη από μέσα. Ταρακούνησε το πόμολο, χτύπησε και φώναξε, όμως απάντηση δεν πήρε. Τελικά, ανησύχησε και τηλεφώνησε στην αστυνομία. Αυτό έγινε στις δέκα πάρα τέταρτο. Ήρθαμε αμέσως και παραβιάσαμε την πόρτα. Η κυρία Άλεν ήταν σωριασμένη στο δάπεδο με μια σφαίρα στο κεφάλι. Στο χέρι της κρατούσε ένα αυτόματο όπλο, ένα εικοσιπεντάρι Γουέμπλι, και έμοιαζε με ξεκάθαρη περίπτωση αυτοκτονίας».

«Και πού είναι τώρα η δεσποινίς Πλέντερλιθ;»

«Κάτω στο σαλόνι, κύριε. Θα έλεγα πως πρόκειται για μια πολύ ήσυχη και ικανή νεαρή κυρία. Συνετός χαρακτήρας».

«Θα της μιλήσω πάραυτα. Καλύτερα να δω τον Μπρετ τώρα».

Συνοδευόμενος από τον Πουαρό, διέσχισε το πλατύσκαλο και μπήκε στο απέναντι δωμάτιο. Ένας ψηλός ηλικιωμένος άντρας σήκωσε τα μάτια και ένευσε.

«Γεια σου, Τζαπ, χαίρομαι που ήρθες. Περίεργη υπόθεση τούτη δω».

Ο Τζαπ τον πλησίασε. Ο Ηρακλής Πουαρό σάρωσε στα γρήγορα το δωμάτιο.

Ήταν πολύ πιο μεγάλο από εκείνο που μόλις είχαν αφήσει. Είχε ένα τρίψατο παράθυρο και, ενώ το προηγούμενο δωμάτιο ήταν αμιγώς κρεβατοκάμαρα, αυτό ήταν σίγουρα υπνοδωμάτιο καμουφλαρισμένο σε καθιστικό.

Οι τοίχοι ήταν ασημένιοι και το ταβάνι βαθυπράσινο. Οι κουρτίνες είχαν μοντέρνο σχέδιο με ασημοπράσινες αποχρώσεις. Υπήρχε ένας καναπές με γυαλιστερό σμαραγδί κάλυμμα και αναρίθμητα χρυσά και ασημένια μαξιλαράκια. Υπήρχαν ακόμη ένα παλιό γραφείο αντίκα, από καρυδιά, μια συρταριέρα, επίσης από καρυδιά, και αρκετές μοντέρνες καρέκλες από αστραφτερό χρώμιο. Σε ένα χαμηλό γυάλινο τραπεζάκι δέσποζε ένα μεγάλο σταχτοδοχείο γεμάτο αποτσίγαρα.

Ο Ηρακλής Πουαρό οσμίστηκε τον αέρα διακριτικά. Ύστερα πήγε στον Τζαπ που στεκόταν πάνω από το πτώμα και το περιεργαζόταν.

Στο δάπεδο, έχοντας προφανώς γλιστρήσει από μια από τις καρέκλες χρωμίου, κειτόταν το πτώμα μιας νεαρής γυναίκας περίπου είκοσι επτά ετών. Είχε ξανθά μαλλιά και λεπτά χαρακτηριστικά. Το πρόσωπό της ήταν ελάχιστα μακιγιαρισμένο. Ένα πρόσωπο όμορφο, μελαγχολικό, ίσως και ανεπαίσθητα ηλίθιο. Στην αριστερή πλευρά του κεφαλιού πρόβαλλε μια μάζα από πηγμένο αίμα. Τα δάχτυλα του δεξιού χεριού ήταν τυλιγμένα γύρω από ένα μικρό πιστόλι. Η γυναίκα φορούσε ένα απλό βαθυπράσινο φόρεμα με ψηλό λαιμό.

«Λοιπόν, Μπρετ, τι συμβαίνει;»

Ο Τζαπ κοιτούσε την κουλουριασμένη φιγούρα.

«Η στάση είναι σωστή», είπε ο γιατρός. «Αν είχε αυτοπυροβοληθεί, θα είχε γλιστρήσει από την καρέκλα και θα είχε μείνει σε αυτήν ακριβώς τη θέση. Η πόρτα ήταν κλειδωμένη και το παράθυρο κλεισμένο από μέσα».

«Είπες ότι είναι σωστή η στάση. Τότε, τι πρόβλημα υπάρχει;»

«Ρίξε μια ματιά στο πιστόλι. Δεν το έχω αγγίξει. ... περιμένω να έρθουν να πάρουν δακτυλικά αποτυπώματα. Παρ' όλα αυτά, μπορείς να δεις πολύ καλά τι εννοώ».

Ο Πουαρό και ο Τζαπ γονάτισαν ταυτόχρονα και εξέτασαν το πιστόλι με προσοχή.

«Κατάλαβα τι λες», είπε ο Τζαπ και σηκώθηκε. «Είναι η καμπύλη του χεριού της. Μοιάζει να το κρατάει, αλλά η αλήθεια είναι πως δεν το κρατάει. Κάτι άλλο;»

«Πολλά. Το πιστόλι είναι στο δεξί της χέρι. Τώρα κοιτάξτε το τραύμα. Το πιστόλι είχε τοποθετηθεί κοντά στο κεφάλι, ακριβώς πάνω από το αριστερό αυτί. ... το αριστερό αυτί».

«Χμμ», έκανε ο Τζαπ. «Δε φαίνεται σωστό. Δε γίνεται να κρατούσε το πιστόλι και να πάτησε τη σκανδάλη από αυτή τη θέση με το δεξί της χέρι;»

«Φύσει αδύνατον, θα έλεγα. Θα μπορούσες να φέρεις το χέρι σου ένα γύρο, αλλά αμφιβάλλω αν θα μπορούσες να πυροβολήσεις».

«Άρα είναι ξεκάθαρο. Κάποιος την πυροβόλησε και προσπάθησε να το κάνει να φανεί σαν αυτοκτονία. Από την άλλη, πώς εξηγούνται η κλειδωμένη πόρτα και το παράθυρο;»

Την απάντηση έδωσε ο επιθεωρητής Τζέιμσον αυτή τη φορά.

«Το παράθυρο ήταν κλειδαμπαρωμένο, κύριε, αλλά, μολονότι η πόρτα ήταν κι αυτή κλειδωμένη, το κλειδί δεν υπάρχει πουθενά».

Ο Τζαπ ένευσε.

«Ναι, ατυχία. Όποιος το έκανε κλείδωσε την πόρτα φεύγοντας και ευχήθηκε να μην επισημάνει κανείς την απουσία του κλειδιού».

«C'est bête, ça!»* ψέλλισε ο Πουαρό.

«Ω, έλα τώρα, Πουαρό, δεν μπορείς να κρίνεις τους πάντες με βάση το δικό σου λαμπρό μυαλό! Μάλιστα, αυτού του είδους οι ασήμαντες λεπτομέρειες είναι που συνήθως παραβλέπονται. Κλειδωμένη πόρτα. Άνθρωποι μπαίνουν μέσα με τη βία. Γυναίκα εντοπίζεται νεκρή με πιστόλι στο χέρι, καθαρή περίπτωση αυτοκτονίας, κλειδώθηκε για να το κάνει με την ησυχία της. Δεν ψάχνει κανείς για κλειδιά. Η αλήθεια είναι πως κατά τύχη η δεσποινίς Πλέντερλιθ ειδοποίησε την αστυνομία. Θα μπορούσε να είχε φωνάξει έναν δυο σοφέρ να έρθουν και να σπάσουν την πόρτα, οπότε δε θα τίθετο καν θέμα κλειδιού».

«Ναι, υποθέτω πως έχεις δίκιο», είπε ο Ηρακλής Πουαρό. «Αυτή θα ήταν η φυσική αντίδραση πολλών ανθρώπων. Η αστυνομία είναι η έσχατη λύση, έτσι δεν είναι;»

Τα μάτια του παρέμεναν καρφωμένα στο πτώμα.

«Υπάρχει κάτι που σου κάνει εντύπωση;» τον ρώτησε ο Τζαπ.

Το ερώτημα ήταν αυθόρμητο, αλλά το βλέμμα του ήταν κοφτερό και διαπεραστικό.

Ο Ηρακλής Πουαρό κούνησε αργά το κεφάλι.

* Πόσο ανόητο! (Σ.τ.Μ.)

«Κοιτούσα το ρολόι χειρός της κοπέλας».

Έσκυψε από πάνω και το ψηλάφισε με το ακροδάχτυλό του. Ήταν ένα λεπτεπίλεπτο κόσμημα με μαύρο mouaré λουράκι γύρω από τον καρπό του χεριού που κρατούσε το πιστόλι.

«Εξαιρετικό κομμάτι», παρατήρησε ο Τζαπ. «Πρέπει να ήταν πανάκριβο!» Έγειρε το κεφάλι στο πλάι και κοίταξε απορημένος τον Πουαρό. «Σου λέει κάτι αυτό, ίσως;»

«Ναι, δεν αποκλείεται».

Ο Πουαρό πλησίασε το σεκρετέρ. Ήταν από αυτά με το συρόμενο κάλυμμα. Ήταν κομψό και ταίριαζε με το υπόλοιπο ντεκόρ.

Ένα κάπως ογκώδες μελανοδοχείο δέσποζε στο κέντρο και μπροστά του μια θήκη με στυπόχαρτα από πράσινο βερνίκι. Στα αριστερά του στυπόχαρτου υπήρχε ένα σμαραγδένιο γυάλινο κονδυλοδοχείο που περιείχε μια ασημένια θήκη πένας – μια ράβδο από πράσινο βουλοκέρι, ένα μολύβι και δύο σφραγίδες. Στα δεξιά του στυπόχαρτου ήταν τοποθετημένο ένα φορητό ημερολόγιο που έδειχνε τη μέρα της εβδομάδας, την ημερομηνία και τον μήνα. Υπήρχε και ένα μικρό γυάλινο ποτήρι μέσα στο οποίο στεκόταν μια φανταχτερή πράσινη πένα από φτερό. Η πένα αυτή τράβηξε την προσοχή του Πουαρό. Την έβγαλε και την περιεργάστηκε, όμως ήταν στεγνή. Προφανώς ήταν διακοσμητική, τίποτα περισσότερο. Η ασημένια θήκη της πένας με το μελάνι στη μύτη ήταν αυτή που είχε χρησιμοποιηθεί. Τα μάτια του στάθηκαν στο ημερολόγιο.

«Τρίτη 5 Νοεμβρίου», είπε ο Τζαπ. «Χθες. Όπως είναι το σωστό». Απευθύνθηκε στον Μπρετ.

«Ποια είναι η ώρα θανάτου της;»

«Πέθανε στις έντεκα και τριάντα τρία χθες το βράδυ», είπε αμέσως ο Μπρετ.

Ύστερα χαμογέλασε πλατιά, όταν αντίκρισε το έκπληκτο βλέμμα του Τζαπ.

«Συγγνώμη, παλιόφιλε», είπε. «Από καιρό ήθελα να μιλήσω όπως εκείνοι οι υπεργιατροί της μυθοπλασίας! Η αλήθεια είναι πως μόνο για το έντεκα είμαι σίγουρος, συν πλην μία ώρα, βεβαίως».

«Α, νόμιζα πως το ρολόι χειρός ίσως είχε σταματήσει... ή κάτι τέτοιο».

«Βεβαίως και έχει σταματήσει, αλλά στις τέσσερις και τέταρτο».

«Να υποθέσω πως δε θα μπορούσε να έχει σκοτωθεί στις τέσσερις και τέταρτο...»

«Αυτό μπορείς να το βγάλεις από το μυαλό σου».

Ο Πουαρό σήκωσε το κάλυμμα του στυπόχαρτου.

«Καλή ιδέα», σχολίασε ο Τζαπ. «Αλλά ατυχής».

Το στυπόχαρτο ήταν ένα αθώο λευκό απορροφητικό χαρτί. Ο Πουαρό γύρισε τα φύλλα του, αλλά ήταν όλα πανομοιότυπα.

Έστρεψε την προσοχή του στον κάλαθο των ακρήστων.

Περιείχε δυο τρεις σκισμένες επιστολές και διαφημιστικά. Ήταν σκισμένα μόνο μία φορά και τα κομμάτια τους μπορούσαν εύκολα να ενωθούν ξανά. Μια έκκληση για οικονομική συνεισφορά από κάποιον σύλλογο πρόνοιας βετεράνων, μια πρόσκληση σε κοκτέιλ πάρτι στις 3 Νοεμβρίου, ένα ραντεβού με μοδίστρα. Τα διαφημιστικά ήταν ενημέρωση για τις εκπώσεις σε κατάσταση γουναρικών και ένας κατάλογος πολυκαταστήματος.

«Δεν υπάρχει τίποτα εδώ», είπε ο Τζαπ.

«Κι όμως είναι παράξενο...» σχολίασε ο Πουαρό.

«Εννοείς ότι συνήθως αφήνουν σημείωμα σε περίπτωση αυτοκτονίας;»

«Ακριβώς».

«Άλλη μια απόδειξη ότι δεν πρόκειται για αυτοκτονία».

Απομακρύνθηκε.

«Θα βάλω τους άντρες μου να πιάσουν δουλειά. Καλύτερα να κατέβουμε και να ανακρίνουμε τη δεσποινίδα Πλέντερλιθ. Έρχεσαι, Πουαρό;»

Το σεκρετέρ και τα ραντεβού φαίνεται πως είχαν συναρπάσει τον Πουαρό.

Βγήκε από το δωμάτιο, όμως στην πόρτα κοντοστάθηκε και τα μάτια του γύρισαν και κοίταξαν ξανά τη φανταχτερή σμαραγδένια πένα από φτερό.

Στη βάση της στενής σκάλας μια πόρτα άνοιγε σε ένα ευρύχωρο σαλόνι – στην πραγματικότητα, στον χώρο αυτό υπήρχαν κάποτε στάβλοι των οποίων η χρήση είχε αλλάξει. Οι τοίχοι του ήταν περασμένοι με τραχύ επίχρισμα και διακοσμημένοι με γκραβούρες και ξυλόγλυπτα, και στο κέντρο υπήρχαν δύο άτομα.

Μια μελαχρινή, σοβαρή νεαρή γυναίκα, είκοσι επτά ή είκοσι οκτώ ετών, καθόταν σε μια πολυθρόνα δίπλα στο τζάκι, με το χέρι της απλωμένο προς τη φωτιά. Αντίκρου της, μια ηλικιωμένη ευτραφής κυρία, που κρατούσε μια τσάντα με κορδόνια, μιλούσε ξέπνοη, όταν οι δύο άντρες μπήκαν στο δωμάτιο.

«...κι όπως έλεγα, δεσποινίς, σοκαρίστηκα τόσο πολύ, που παραλίγο να σωριαστώ επιτόπου. Και να σκεφτεί κανείς πως από όλα τα πρωινά, σήμερα βρήκε να...»

Η νεαρή γυναίκα τη διέκοψε απότομα.

«Αρκετά, κυρία Πιρς. Αυτοί οι κύριοι είναι αστυνομικοί, νομίζω».

«Η δεσποινίς Πλέντερλιθ;» ρώτησε ο Τζαπ πηγαίνοντας προς το μέρος της.

Η κοπέλα ένευσε.

«Αυτοπροσώπως. Από δω η κυρία Πιρς, που εργάζεται σε εμάς κάθε μέρα».

Η ασυγκράτητη κυρία Πιρς έπιασε πάλι τη λογοδιάρροια.

«Όπως έλεγα και στη δεσποινίδα Πλέντερλιθ, και να σκεφτεί κανείς πως από όλα τα πρωινά, σήμερα βρήκε να γίνει, που η

αδελφή μου, η Λουίζα Μοντ, είχε πρόβλημα κι εγώ ήμουν η μόνη εύκαιρη και, όπως λένε, το αίμα νερό δε γίνεται, και δε φαντάστηκα ότι θα πείραζε την κυρία Άλεν, αν και ποτέ δεν απογοητεύω τις κυρίες μου...»

Ο Τζαπ τη διέκοψε με τρόπο.

«Όπως τα λέτε, κυρία Πιρς. Τώρα ίσως θα ήταν καλύτερο να πηγαίνατε στην κουζίνα με τον επιθεωρητή Τζέιμσον και να του δίνατε μια σύντομη κατάθεση».

Αφού ξεφορτώθηκε τη λαλίστατη κυρία Πιρς, η οποία αποχώρησε με τον Τζέιμσον ενώ η γλώσσα της πήγαινε ροδάνι, ο Τζαπ επικέντρωσε όλη του την προσοχή πάλι στην κοπέλα.

«Είμαι ο επικεφαλής επιθεωρητής Τζαπ. Λοιπόν, δεσποινίς Πλέντερλιθ, θα ήθελα να μάθω όλα όσα μπορείτε να μου πείτε γι' αυτή την υπόθεση».

«Βεβαίως. Από πού να αρχίσω;»

Η αυτοκυριαρχία της ήταν αξιοθαύμαστη. Δεν εμφάνιζε κανένα σημάδι θλίψης ή σοκ, μόνο μια σχεδόν αφύσικη ψυχραιμία.

«Τι ώρα φτάσατε το πρωί;»

«Πρέπει να ήταν λίγο πριν από τις δέκα και μισή. Η κυρία Πιρς, η παλιοψεύτρα, δεν ήταν εδώ, βρήκα...»

«Συμβαίνει συχνά αυτό;»

Η Τζέιν Πλέντερλιθ ανασήκωσε τους ώμους.

«Περίπου δύο φορές την εβδομάδα έρχεται στις δώδεκα... ή και καθόλου. Υποτίθεται πως πρέπει να είναι εδώ από τις εννιά. Στην πραγματικότητα, όμως, δύο φορές την εβδομάδα είτε την πιάνει η παραξενιά της, όπως λέω εγώ, είτε αρρωσταίνει κάποιο μέλος της οικογένειάς της. Έτσι είναι, όμως, όλες αυτές οι καθαρίστριες... σε απογοητεύουν ξανά και ξανά. Δεν είναι από τις χειρότερες, πάντως».

«Την έχετε καιρό;»

«Λίγο περισσότερο από έναν μήνα. Η τελευταία σούφρωνε διάφορα».

«Σας παρακαλώ, δεσποινίς Πλέντερλιθ, συνεχίστε».

«Πλήρωσα το ταξί, πήρα τη βαλίτσα μου, μπήκα, κοίταξα τριγύρω για την κυρία Π., δεν την είδα και ανέβηκα στο δωμάτιό μου. Συγύρισα λίγο κι ύστερα θέλησα να πάω να δω την Μπάρμπαρα – την κυρία Άλεν–, αλλά η πόρτα της ήταν κλειδωμένη. Ταρακούνησα το πόμολο και χτύπησα, μα απάντηση δεν πήρα. Κατέβηκα και ειδοποίησα την αστυνομία».

«Pardon!» Ο Πουαρό μπήκε στη συζήτηση θέτοντας ένα γρήγορο, καίριο ερώτημα. «Και δε σας πέρασε από το μυαλό να επιχειρήσετε να γκρεμίσετε την πόρτα, με τη βοήθεια, ας πούμε, κάποιου σοφέρ της γειτονιάς;»

«Όχι, δε νομίζω πως σκέφτηκα κάτι τέτοιο. Αν κάτι δεν πήγαινε καλά, θεώρησα ότι η πιο σωστή επιλογή ήταν η αστυνομία».

«Άρα σκεφτήκατε... με συγχωρείτε, μανταζέλ, πως κάτι δεν πήγαινε καλά;»

«Φυσικά».

«Επειδή δε σας άνοιγε την πόρτα; Μπορεί να κοιμόταν ή κάτι τέτοιο...»

«Δεν κοιμόταν τη μέρα».

Η απάντηση ήρθε κοφτή.

«Δε θα μπορούσε να είχε φύγει και να είχε κλειδώσει την πόρτα της φεύγοντας;»

«Για ποιο λόγο να την κλειδώσει; Όπως και να 'χει, θα μου είχε αφήσει σημείωμα».

«Και δε σας άφησε; Σημείωμα, εννοώ. Είστε απολύτως βέβαιη;»

«Φυσικά και είμαι. Θα το είχα δει από την πρώτη στιγμή».

«Δε δοκιμάσατε να κοιτάξετε από την κλειδαρότρυπα, δεσποινίς Πλέντερλιθ;» ρώτησε ο Τζαπ.

«Όχι», είπε η Τζέιν Πλέντερλιθ συλλογισμένη. «Ούτε που μου πέρασε από τον νου. Παρ' όλα αυτά, πώς θα μπορούσα να είχα δει κάτι; Το κλειδί δεν ήταν στην κλειδαρότρυπα;»

Τα απορημένα, αθώα, ορθάνοιχτα μάτια της έσμιξαν με του Τζαπ. Ο Πουαρό ξαφνικά χαμογέλασε από μέσα του.

«Φυσικά και πράξατε σωστά, δεσποινίς Πλέντερλιθ», είπε ο

Τζαπ. «Υποθέτω δεν υπήρχε λόγος να πιστέψετε πως η φίλη σας θα αυτοκτονούσε...»

«Α, όχι».

«Δε σας είχε φανεί ταραγμένη... ή κάπως στενοχωρημένη;»

Ακολούθησε παύση. Μια παύση αισθητή προτού ξαναπάρει τον λόγο η νεαρή γυναίκα για να απαντήσει.

«Όχι».

«Γνωρίζετε πως είχε όπλο στην κατοχή της;»

Η Τζέιν Πλέντερλιθ ένευσε.

«Ναι, το είχε στην Ινδία. Πάντα το φύλαγε στο συρτάρι στο δωμάτιό της».

«Μάλιστα. Και είχε άδεια οπλοχρησίας;»

«Έτσι νομίζω. Δεν ξέρω σίγουρα».

«Λοιπόν, δεσποινίς Πλέντερλιθ, πείτε όσα ξέρετε για την κυρία Άλεν, πόσο καιρό τη γνωρίζετε, πού βρίσκονται οι συγγενείς της... τα πάντα».

Η Τζέιν Πλέντερλιθ ένευσε.

«Γνωρίζω την Μπάρμπαρα τα τελευταία πέντε χρόνια. Τη συνάντησα πρώτη φορά σε ένα ταξίδι στο εξωτερικό... στην Αίγυπτο, για να είμαι ακριβής. Επέστρεφε από την Ινδία. Βρισκόμουν στη Βρετανική Σχολή στην Αθήνα για ένα διάστημα και πήγα για μερικές εβδομάδες στην Αίγυπτο προτού γυρίσω σπίτι. Ήμασταν και οι δύο σε μια κρουαζιέρα στον Νείλο. Γίναμε φίλες, αποφασίσαμε πως συμπαθούσαμε η μία την άλλη. Την περίοδο εκείνη έψαχνα συγκάτοικο για ένα διαμέρισμα ή ένα μικρό σπίτι. Η Μπάρμπαρα δεν είχε κανέναν στον κόσμο. Σκεφτήκαμε ότι θα τα πηγαίναμε καλά».

«Και όντως τα πήγατε καλά;» ρώτησε ο Πουαρό.

«Εξαιρετικά καλά. Είχαμε και οι δύο τους φίλους μας... η Μπάρμπαρα ήταν πιο κοινωνική, είχε περισσότερες παρέες, οι δικοί μου φίλοι ήταν του καλλιτεχνικού κυκλώματος περισσότερο. Ίσως αυτό συνέβαλλε στην εύκολη συγκατοίκησή μας».

Ο Πουαρό ένευσε. Ο Τζαπ συνέχισε.

«Τι ξέρετε για την οικογένεια της κυρίας Άλεν και τη ζωή της πριν από τη γνωριμία σας;»

Η Τζέιν Πλέντερλιθ ανασήκωσε τους ώμους.

«Όχι πολλά, για να πω την αλήθεια. Το πατρικό της ήταν Άρμιτατζ, αν δεν κάνω λάθος».

«Ο σύζυγός της;»

«Δε θεωρώ ότι ήταν κάτι ιδιαίτερο. Νομίζω πως έπινε. Και πρέπει να απεβίωσε ένα με δύο χρόνια μετά τον γάμο τους. Υπήρχε κι ένα παιδί, ένα κοριτσάκι, που πέθανε τριών ετών. Η Μπάρμπαρα δεν πολυμιλούσε για τον σύζυγό της. Νομίζω πως παντρεύτηκαν στην Ινδία, όταν η Μπάρμπαρα ήταν δεκαεπτά ετών. Ύστερα μετακόμισαν στο Βόρνεο ή σε κάποιο άλλο μέρος στην άκρη του κόσμου, εκεί όπου στέλνουν τους ανεπρόκοπους... αλλά επειδή προφανώς ήταν ένα θέμα που την πονούσε πολύ, δεν της το ανέφερα».

«Γνωρίζετε αν η κυρία Άλεν αντιμετώπιζε οικονομικές δυσκολίες;»

«Όχι, είμαι σίγουρη γι' αυτό».

«Δε χρωστούσε ή κάτι τέτοιο;»

«Α, όχι! Δεν είχε τέτοια προβλήματα, είμαι σίγουρη».

«Τώρα ερχόμαστε σε ένα άλλο ερώτημα που είμαι υποχρεωμένος να θέσω, και ελπίζω να μη σας αναστατώσω, δεσποινίς Πλέντερλιθ. Η κυρία Άλεν είχε κάποιον ξεχωριστό φίλο ή φίλους;»

Η Τζέιν Πλέντερλιθ απάντησε ψυχρά:

«Κοιτάξτε, ήταν αρραβωνιασμένη, ετοιμαζόταν να παντρευτεί, αν αυτό απαντά στο ερώτημά σας».

«Πώς λέγεται ο αρραβωνιαστικός της;»

«Τσαρλς Λάβερτον-Γουέστ. Είναι βουλευτής του Χάμσαϊρ».

«Τον γνώριζε καιρό;»

«Πάνω από έναν χρόνο».

«Και πόσο καιρό ήταν αρραβωνιασμένοι;»

«Δύο... όχι... κοντά τρεις μήνες».

«Και, απ' όσο είστε σε θέση να γνωρίζετε, υπήρξε κάποιος καθγάς ανάμεσά τους;»

Η δεσποινίς Πλέντερλιθ κούνησε το κεφάλι.

«Όχι. Και θα μου έκανε εντύπωση, αν είχε συμβεί κάτι τέτοιο.

Η Μπάρμπαρα δεν ήταν από τα άτομα που τσακώνονται».

«Πότε ήταν η τελευταία φορά που είδατε την κυρία Άλεν;»

«Την περασμένη Παρασκευή, λίγο προτού φύγω για το Σαββατοκύριακο».

«Η κυρία Άλεν θα έμενε στην πόλη;»

«Ναι. Θα έβγαине με τον αρραβωνιαστικό της την Κυριακή, νομίζω».

«Κι εσείς πού περάσατε το Σαββατοκύριακο;»

«Στο Λέιντελς Χολ, στο Λέιντελς του Έσεξ».

«Και το όνομα των απόμων στο σπίτι των οποίων καταλύσατε;»

«Κύριος και κυρία Μπέντινκ».

«Και φύγατε από εκεί μόλις σήμερα το πρωί;»

«Μάλιστα».

«Πρέπει να αναχωρήσατε πολύ νωρίς...»

«Με έφερε ως το κέντρο ο κύριος Μπέντινκ με το αυτοκίνητό του. Ξεκινά νωρίς γιατί πρέπει να βρίσκεται στην πόλη ως τις δέκα».

«Κατάλαβα».

Ο Τζαπ ένευσε με κατανόηση. Οι απαντήσεις της δεσποινίδος Πλέντερλιθ ήταν όλες ξεκάθαρες και πειστικές.

Ήταν η σειρά του Πουαρό να θέσει ερωτήματα.

«Ποια είναι η άποψή σας για τον κύριο Λάβερτον-Γουέστ;»

Η κοπέλα ανασήκωσε τους ώμους.

«Έχει καμιά σημασία;»

«Όχι, δεν έχει, εντούτοις θα ήθελα τη γνώμη σας».

«Δεν ξέρω αν έχω σχηματίσει άποψη για τον κύριο αυτόν. Είναι νέος... τριάντα ενός τριάντα δύο ετών, όχι παραπάνω... φιλόδοξος... δεινός ρήτορας... θέλει να γίνει κάποιος σημαντικός».

«Αυτά είναι τα θετικά του. Τα αρνητικά του;»

«Κοιτάξτε». Η δεσποινίς Πλέντερλιθ το σκέφτηκε λίγο. «Κατά την άποψή μου, είναι ένας συνηθισμένος άνθρωπος... οι ιδέες του δεν έχουν τίποτα ιδιαίτερο, ενώ είναι και ελαφρώς ξιπασμένος».

«Άρα, δε μιλάμε για πολύ σοβαρά ελαττώματα, δεσποινίς», είπε ο Πουαρό χαμογελώντας.

«Έτσι λέτε;»

Ο τόνος της ήταν ελαφρά ειρωνικός.

«Μπορεί για εσάς να είναι».

Την παρατηρούσε· είδε το κάπως ταραγμένο βλέμμα της· επέμεινε.

«Αλλά για την κυρία Άλεν... όχι, εκείνη δε θα τα πρόσεχε».

«Έχετε απόλυτο δίκιο. Για την Μπάρμπαρα ήταν υπέροχος ακριβώς όπως ήταν».

«Συμπαθούσατε τη φίλη σας;» ρώτησε ο Πουαρό προσεκτικά.

Πρόσεξε το χέρι που πίεσε το γόνατό της, το σφίξιμο του σαγονιού, αν και η απάντηση ήρθε ψυχρή, χωρίς καθόλου συναίσθημα.

«Έχετε δίκιο. Τη συμπαθούσα».

«Και κάτι ακόμη, δεσποινίς Πλέντερλιθ», είπε ο Τζαπ. «Μήπως είχε συμβεί κάποιος διαπληκτισμός ανάμεσα σε εσάς και σε εκείνη; Μήπως είχε υπάρξει κάποια διαφωνία;»

«Τίποτα από αυτά».

«Ούτε καν για το θέμα του αρραβώνα;»

«Εννοείται πως όχι. Χαϊρόμουν για τη χαρά της».

Ακολούθησε μια πολύ μικρή παύση. Ύστερα μίλησε ο Τζαπ.

«Απ' ό,τι είστε σε θέση να γνωρίζετε, η κυρία Άλεν είχε καθόλου εχθρούς;»

Αυτή τη φορά μεσολάβησε ένα ξεκάθαρο κενό προτού απαντήσει η Τζέιν Πλέντερλιθ. Και όταν μίλησε, ο τόνος της ήταν ελαφρώς διαφορετικός.

«Δεν καταλαβαίνω τι εννοείτε λέγοντας *εχθρούς*...»

«Κάποιον που, για παράδειγμα, θα ωφελούσε ο θάνατός της;»

«Α, όχι, κάτι τέτοιο θα ήταν αστείο. Το εισόδημά της, άλλωστε, ήταν πολύ μικρό».

«Και ποιος κληρονομεί αυτό το εισόδημα;»

Η φωνή της Τζέιν Πλέντερλιθ ακούστηκε κάπως σαστισμένη:

«Για να είμαι ειλικρινής, δεν ξέρω. Δε θα με εξέπληττε, αν γνώριζα. Αν έχει κάνει διαθήκη, εννοώ».

«Άλλου είδους εχθρούς;» Ο Τζαπ πέρασε ανεπαίσθητα σε μια άλλη άποψη του ίδιου θέματος. «Άτομα που της κρατούσαν κακία;»

«Δε νομίζω ότι υπήρχε κάποιος που της κρατούσε κακία. Ήταν πολύ τρυφερό πλάσμα, ήθελε να τους ευχαριστεί όλους. Ήταν πολύ γλυκός, αγαπητός χαρακτήρας».

Για πρώτη φορά η σκληρή, ψύχραιμη φωνή της έσπασε λίγο. Ο Πουαρό ένευσε απαλά.

«Οπότε συνοψίζω», είπε ο Τζαπ. «Η κυρία Άλεν ήταν ευδιάθετη τον τελευταίο καιρό, δεν αντιμετώπιζε οικονομικές δυσκολίες, είχε αρραβωνιαστεί και ένιωθε ευτυχισμένη. Για τίποτα στον κόσμο δε θα αυτοκτονούσε. Τα λέω καλά;»

Ακολούθησε μια μικρή παύση προτού απαντήσει η Τζέιν.

«Ναι».

Ο Τζαπ σηκώθηκε.

«Συγγνώμη, πρέπει να μιλήσω με τον επιθεωρητή Τζέιμσον», είπε και βγήκε από το δωμάτιο.

Ο Ηρακλής Πουαρό έμεινε τρετά με την Τζέιν Πλέντερλιθ.

**«Μερικές φορές ο φόνος μπορεί να φαντάζει δικαιολογημένος,
αλλά παραμένει φόνος».**

Μια νεαρή γυναίκα σ' ένα κλειδωμένο δωμάτιο βρίσκεται νεκρή από πυροβολισμό. Η αστυνομία εικάζει ότι πρόκειται για αυτοκτονία.

Πώς, όμως, ενώ κρατά το πιστόλι στο δεξί της χέρι, κατάφερε να αυτοπυροβοληθεί στην αριστερή πλευρά του κεφαλιού; Ποια η σχέση ανάμεσα στην εμφάνιση ενός φαντάσματος και στην εξαφάνιση απόρρητων στρατιωτικών σχεδίων; Πώς η σφαίρα που σκότωσε τον σερ Τζερβέις έκανε κομμάτια έναν καθρέφτη στην άλλη άκρη του δωματίου; Έπρεπε η όμορφη Βάλενταϊν Τσάντρι να δραπετεύσει από τη Ρόδο για να σωθεί;

Ο Ηρακλής Πουαρό καλείται να διαλευκάνει τέσσερις μυστηριώδεις υποθέσεις...

2 ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 24176